

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudcem Tomášem Kocourkem v právní věci

žalobce: **Y. K.,**
státní příslušník U.,
trvale bytem X

zastoupen advokátem Mgr. Tomášem Císařem,
se sídlem Vinohradská 22, Praha,

proti
žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,**
se sídlem Olšanská 2, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 9. 10. 2018, čj. CPR-31698-3/ČJ-2017-930310-V234,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobou doručenou zdejšímu soudu dne 19. 10. 2018 žalobce napadá shora označené rozhodnutí, kterým žalovaná zamítla jeho odvolání a potvrdila rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 21. 9. 2017, čj. KRPS-237123-27/ČJ-2017-010025. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně bylo žalobci uloženo podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), správní vyhoštění a stanovená doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území států Evropské unie, v délce 1 roku.

2. Dle žalované správní orgán I. stupně správně podřadil posuzovaný případ pod § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců, neboť bylo v řízení prokázáno, že žalobce v České republice vykonával práci ve výrobě na zpracování masa, ačkoli nedisponoval žádným povolením k výkonu zaměstnání na území České republiky, byť podle § 178b odst. 1 zákona o pobytu cizinců ve spojení s § 89 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), pro tuto činnost potřeboval povolení k zaměstnání, zaměstnaneckou kartu nebo modrou kartu. Žalobce nespadal do žádné z výjimek vypočtených v § 98 zákona o zaměstnanosti. Konkrétně je správním spisem prokázáno, že zde žalobce v období od 3. 4. 2017 do 26. 7. 2017 pracoval bez povolení k výkonu zaměstnání. Dále žalovaný poukázal též na to, že žalobce překročil povolenou dobu pobytu na území České republiky v délce 3 měsíců, takže výkon práce v době od 25. 6. 2017 do 26. 7. 2017 byl výkonem zaměstnání bez oprávnění k pobytu. Správní orgán I. stupně si také vyžádal závazné stanovisko Ministerstva vnitra, podle něhož zde není překážka vycestování. K odvolacím námitkám žalovaná uvedla, že má za to, že skutkový stav byl zjištěn dostatečně; skutečnosti svědčící ve prospěch žalobce nebyl správní orgán I. stupně povinen zjišťovat, jestliže o nich nemohl vědět a žalobce je netvrdil. V řízení také nevyplynulo, že by žalobce práci vykonával legálně. Na posuzovaný případ nelze aplikovat § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti, neboť se neprokázalo naplnění podmínek pro jeho užití, tedy že zahraniční zaměstnavatel vysílá svého pracovníka do České republiky k provedení služby.
3. Žalovaná dále uvedla, že polské vízum typu „D“, kterým žalobce disponoval, jej opravňovalo ke krátkodobému pobytu na území jiného členského státu, nikoli k výkonu zaměstnání na území České republiky. Uložit správní vyhoštění žalobci je povinností správního orgánu přímo navazující na zjištění, že naplnil příslušnou skutkovou podstatu, nedojde-li k závěru, že by to bylo nepřiměřené. To se v dané věci nestalo, neboť žalobce zde nemá žádné vazby. Skutečnost, že nebude žalobce po návratu do vlasti vystaven riziku vážné újmy, byla potvrzena stanoviskem ministra vnitra ze dne 18. 12. 2017. Doba k vycestování byla stanovena přiměřeně, neboť žalobce nemá v České republice žádné závazky.

Obsah žaloby a vyjádření k žalobě

4. Žalobce nejprve namítl, že žalovaná nedostatečně zjistila skutkový stav, jak jí to ukládá § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). V řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, k tomuto navíc přistupuje povinnost správního orgánu zjistit všechny rozhodné skutečnosti svědčící ve prospěch i neprospěch toho, komu je povinnost ukládána, v souladu s § 50 odst. 3 správního řádu. V průběhu správního řízení se žalovaná omezila na důkladné zjištění skutečností v neprospěch žalobce, aniž by stejnou pozornost věnovala zjišťování skutečností v jeho prospěch. V této souvislosti došlo také k porušení § 2 odst. 3 a 4 správního řádu, neboť žalovaná nedbala, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem řešeného případu a byly šetřeny oprávněné zájmy žalobce.
5. Žalobce odmítl závěry správních orgánů obou stupňů týkající se charakteru jeho činnosti. Přitom závěry žalované v podstatě kopírují závěry správního orgánu I. stupně. Žalobce má za to, že na území České republiky vykonával legální činnost, neboť měl veškeré doklady řádně vyřízené, byl vyslán svým polským zaměstnavatelem, pro nějž stále pracoval, za což mu poskytoval mzdu. Toto zjištění ostatně podporují provedené důkazy. Závěry správního orgánu I. stupně, že se jedná o skryté poskytnutí pracovní síly, tedy nemají

oporu v provedeném dokazování. Žalobce proto setrval na námitkách, které uplatnil již v odvolání, přičemž hlavní pochybení spatřuje v činnosti žalované, která nedostatečně vypořádala odvolací námitky.

6. Žalobce namítl, že v daném případě nebyly splněny podmínky pro vedení řízení o správním vyhoštění, natož pak pro vydání rozhodnutí ve věci. Uvedl, že má platné pobytové oprávnění na území Polska, přičemž toto pobytové oprávnění mu rovněž umožňuje výkon zaměstnání. Zdůraznil, že v České republice pracoval v souladu se zákonem. Pro výkon své činnosti nepotřeboval povolení k zaměstnání, neboť byl do České republiky vyslán svým zahraničním zaměstnavatelem. Žalobce se neztotožnil se závěry žalované ohledně důsledku výkonu jeho činnosti. Má za to, že závěry jsou v rozporu s evropskou legislativou.
7. Žalobce dále poukázal na to, že je pouhým zaměstnancem polského zaměstnavatele. Zaměstnanec je povinen řídit se pokyny zaměstnavatele. Žalobce jakožto prostý dělník je práva neznalý. Získal povolení k pobytu na území Polska, které jej opravňuje i k výkonu závislé práce. Našel si v Polsku zaměstnání. Splnil všechny požadavky, které jsou na jeho osobu právním řádem kladeny. Zaměstnavatel jej vyslal vykonávat práci a žalobce pouze plnil zadané pracovní úkoly. Žalobce tedy není možno postihovat za případné pochybení jeho zaměstnavatele, neboť je povinen řídit se jeho pokyny. Žalobce byl přesvědčen, že splnil všechny podmínky pro to, aby mohl být na území Polska zaměstnán. Jeho vyslání mimo území Polska bylo smluvně upraveno a českým orgánům oznámeno.
8. Žalobce v této souvislosti namítl, že je přesvědčen o nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí, pokud jde o uložené opatření. Jak samotná forma uloženého opatření, tak délka správního vyhoštění byla vyměřena zcela nepřiměřeně a neadekvátně okolnostem případu a odporuje základním zásadám činnosti správních orgánů, především pokud jde o zásady proporcionality a právní jistoty. I kdyby byl žalobce zaměstnavatelem určen k výkonu práce v České republice v rozporu se zákonem, sám neměl žádnou možnost tuto situaci ovlivnit, ani nemohl vědět, že je postup nezákonný, neboť přeshraniční vysílání pracovníků je značně komplikované. Žalobce měl všechna potřebná povolení, jeho činnost byla ohlášena českým úřadům, byly uzavřeny všechny potřebné smlouvy. S ohledem na tyto okolnosti je uložení správního vyhoštění nepřiměřeným zásahem.
9. Žalobce dále namítl nedostatečně zjištěný stav věci, neboť nebyly provedeny relevantní důkazy týkající se vztahů mezi zainteresovanými subjekty. Je zjevné, že žalobce si zakázku v České republice nesháněl sám. Jeho zaměstnavatel měl zakázku dohodnutou s jinou společností. Objasnění vztahu mezi společnostmi a toho, zda se jednalo o provedení díla subdodávkou, by jistě mohlo vyvrátit spekulace správních orgánů o řetězení vztahů k obcházení zákona. Žalobce má za to, že se jednalo o standardní obchodní vztahy a že správní orgány obou stupňů zcela nedostatečně zjistily stav věci.
10. Žalobce dále namítl, že neměl možnost se náležitě vyjádřit ke všem skutečnostem podstatným pro rozhodnutí ve věci, zejména k přiměřenosti správního vyhoštění. Žalovaná nesprávně posoudila otázku přiměřenosti dopadu napadeného rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. K tomu citoval § 119a odst. 2 a § 174a zákona o pobytu cizinců. Správní orgán I. stupně přiměřenost rozhodnutí ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců nepřezkoumal, pouze vypočetl všechna zákonná kritéria, s nimiž se však nijak nevypořádal. Úvaha o dopadu rozhodnutí na život žalobce je tak čistě formalistická, bez vztahu k posuzované věci, pro niž je rozhodné, že jeho pobytová historie mu může

zmařit opětovnou pobytovou žádost. Nemůže být jediným kritériem, že žalobce má na Ukrajině zázemí. Žalovaná nezohlednila, že žalobce má stále povolený pobyt v Polsku a nemožnost tam pobývat má nesporně dopad do jeho soukromého života. V tomto ohledu je tedy napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.

11. Žalobce dále namítl, že správní vyhoštění mu bylo uloženo neúčelně a celkově zbytečně. Žalobce totiž opustil Českou republiku krátce po zahájení řízení o správním vyhoštění, neboť nechtěl porušovat právní předpisy. Přestože má za to, že v České republice vykonával činnost zcela legálně, opustil ji, aby se nevystavoval dalšímu postihu. Území České republiky již dávno opustil. Vyhoštění je proto nutno vnímat jako opatření nadbytečné, neboť již bylo dosaženo ochrany zájmů společnosti, které navíc žalobce nad únosnou míru zatěžuje. Správní řízení je vedeno více než jeden rok, z čehož většinu představuje odvolací řízení. Žalobce se prakticky po celou dobu řízení zdržuje mimo území České republiky. Lhůta uloženého vyhoštění však začne běžet až po skončení řízení.
12. Žalobce dále namítl, že mu bylo správní vyhoštění uloženo v délce, která nebyla nijak přezkoumatelně zdůvodněna. Nemůže obstát konstatování žalované, že byla tato doba stanovena na samé spodní hranici, neboť se stále jedná o velice dlouhou dobu. Správní vyhoštění ve výměře 12 měsíců není odůvodněno okolnostmi případu ani osobou žalobce a rovněž je v rozporu s praxí správního orgánu I. stupně. Jednalo se přitom jen o několik dní údajně nelegální práce vykonané trestně zachovalým a legálně zde pobývajícím žalobcem.
13. Žalovaná ve stručném vyjádření k žalobě odkázala na napadené rozhodnutí a prvostupňové rozhodnutí, neboť zde byla argumentace žalobce již vypořádána. Dle žalované je napadené rozhodnutí plně v souladu se zákonem, a proto navrhla zamítnutí žaloby.
14. Soud rozhodl o žalobě v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání; žalovaná vyjádřila s tímto postupem výslovný souhlas, žalobce pak udělil souhlas *implicitě*, neboť na výzvu soudu ve stanovené lhůtě nesdělil, že s rozhodnutím věci bez jednání nesouhlasí.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

15. Soud ověřil, že žaloba byla podána osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Žaloba byla podána ve lhůtě dle § 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Žaloba je tedy věcně projednatelná.
16. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

17. Ze správního spisu zjistil soud následující podstatné skutečnosti. Dne 26. 7. 2017 byl žalobce zajištěn při policejní kontrole v areálu výrobní společnosti L. & C. – J. L. (dále jen „L. & C.“), neboť se sice prokázal platným cestovním pasem a polským dlouhodobým vízem typu D platným od 12. 10. 2016 do 10. 9. 2017, avšak neměl žádné platné povolení k zaměstnání na území České republiky. S žalobcem bylo téhož dne zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění pod čj. KRPS-237123-9/ČJ-2017-010025 a byl vyslechnut. Do protokolu uvedl, že na platné polské vízum přicestoval z Ukrajiny do Polska dne 17. 1. 2017. Pracoval tam u agentury R. až do dne 25. 3. 2017. Práci si domluvil na Ukrajině a měl také pozvání. Dne 26. 3. 2017 odcestoval do České republiky jako

turista. Zde využil příležitosti a našel si přes internet práci u agentury A. (dále jen „A.“), za níž jednal Ukrajinec, jehož jméno nezná, a která má ve společnosti L. & C. přímé zastoupení. Pracoval v Polsku a poté v České republice. Dne 28. 7. 2017 chce odjet zpět na Ukrajinu a poté se vrátit pracovat do Polska. Polské pozvání na práci pro udělení víza mu zajistila agentura M. S. V České republice je od dne 26. 3. 2017 a pracoval zde od 3. 4. 2017. Agenturu A. se sídlem v Č. našel na internetu. Neuzavřel s ní žádnou pracovní smlouvu. Dne 2. 4. 2017 byl odvezen na ubytovnu v M., kde až dosud bydlel. Ubytování si platí sám. Do práce ve společnosti L. & C. dojížděl autobusem č. X a pracoval zde až do dnešního dne. Agentuře platil za ubytování 3 500 Kč za měsíc. Za práci pobíral hodinovou mzdu 120 Kč v hotovosti. Od zástupce agentury ve společnosti L. & C. dostával měsíčně výplatu ve výši asi 13 500 Kč. Pracoval od pondělí do pátku od 8:00 hod. do 16:00 hod. Neabsolvoval žádnou lékařskou prohlídku, nemá zdravotní průkaz. Žalobce dále uvedl, že jej z Polska nikdo nevyslal na práci do České republiky. Ve společnosti L. & C. podepsal nějaký papír, o němž neví, co na něm bylo, mohlo jít pouze o dokument týkající se bezpečnosti práce. Žalobce neví o tom, že by v Polsku bylo vyřízeno nějaké povolení k zaměstnání na Úřadu práce. V Polsku pracoval přes agenturu M. S. Kromě polského víza nemá žádné jiné povolení k pobytu vydané v České republice či jiných členských státech Evropské unie. Zopakoval, jak si našel práci v České republice s tím, že nezná společnost M. T. ani I. S. V České republice byl jako turista týden a poté si našel práci ve společnosti L. & C. Pracoval zde ve výrobě mletého masa u stroje na mletí. Na tuto činnost neuzavřel žádnou pracovní smlouvu. Úřad práce mu nevydal žádné rozhodnutí, které by ho opravňovalo k výkonu práce. Práci mu přiděloval a kontroloval zaměstnanec společnosti L. & C., vedoucí směny, který byl Čech. Práci měl domluvenou do dne 28. 7. 2017. Za odvedenou práci dostal měsíčně asi 13 500 Kč. Všechny pracovní pomůcky obdržel od společnosti L. & C. V České republice nikde jinde nepracoval. Je si vědom svého protiprávního jednání i postihu, který mu za to hrozí. Nemá žádné vazby k České republice ani závazky či pohledávky. Žalobce je zdrav, nic mu nebrání žít v místě bydliště na Ukrajině. V České republice nenavázal žádné kulturní, společenské či jiné vazby. Chce se vrátit na Ukrajinu. Do České republiky přijel pouze za prací a plánuje se vrátit zpět na Ukrajinu, kde bydlí sám ve svém bytě, neboť je rozvedený. Disponuje finančními prostředky pro návrat na Ukrajinu. V místě jeho bydliště mu nic nehrozí, konflikt probíhá v jiné části Ukrajiny. Nic mu nebrání ve vycestování. Povinnost vycestovat nepředstavuje zásah do jeho soukromého a rodinného života.

18. Za účelem náležitého zjištění skutkového stavu se správní orgán I. stupně obrátil na Úřad práce ČR s dotazem, zda bylo žalobci vydáno povolení k zaměstnání na území ČR, přičemž bylo potvrzeno, že v době provedené kontroly žalobce povolením k zaměstnání nedisponoval. Správní orgán I. stupně se dále obrátil s žádostí o informaci cestou společného centra na polskou stranu s dotazem, zda žalobce disponuje povolením k pobytu v Polsku a za jakým účelem, pobytovým vízem, popř. aby sdělila další skutečnosti, které jsou uvedeny u jeho žádosti o povolení k pobytu. Z překladu polské odpovědi ze dne 7. 8. 2017 plyne, že žalobce má vízum typu D-06 Multi platné od 12. 10. 2016 do 10. 9. 2017 na délku pobytu 334 dní.
19. K posouzení existence možných překážek pro vycestování žalobce do země původu si správní orgán I. stupně vyžádal od Ministerstva vnitra závazné stanovisko ve smyslu § 120a zákona o pobytu cizinců, ze kterého plyne, že vycestování žalobce je možné. Ministerstvo v závazném stanovisku vycházelo z výpovědi žalobce a ze zprávy o zemi původu, tj. informace Ministerstva vnitra ČR ze dne 24. 7. 2017, Ukrajina - Situace v zemi politická

a bezpečnostní situace, mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, vojenská služba, vnitřně přesídlené osoby. Z ní vyplynulo, že bezpečnostní situace v zemi původu žalobce, konkrétně ve Lvovské oblasti, je v současné době natolik uspokojivá, že umožňuje bezpečný návrat žalobce.

20. V průběhu řízení byla předložena jen evidence pracovníků přítomných na pracovišti ve společnosti L. & C. dne 26. 7. 2017. Podle ní žalobce nastoupil do zaměstnání u společnosti L. & C. dne 3. 4. 2017, což odpovídá jeho tvrzení z výsledku ze dne 26. 7. 2017.
21. Od 8. 8. 2017 byl žalobce zastoupen v řízení advokátem. Dne 11. 9. 2017 vyrozuměl správní orgán I. stupně zástupce žalobce o tom, že ukončil shromažďování podkladů pro rozhodnutí ve věci správního vyhoštění. Poučil ho o procesních právech dle § 36 správního řádu a o tom, že právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí může žalobce využít ve lhůtě 7 dnů. Žalobce svého práva nevyužil.
22. Správní orgán I. stupně vydal dne 21. 9. 2017 rozhodnutí čj. KRPS-237123-27/ČJ-2017-010025, kterým uložil žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců správní vyhoštění a dobu, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, stanovil v délce 1 roku. Správní orgán I. stupně v odůvodnění svého rozhodnutí mimo jiné uvedl, že má z předložených dokladů za prokázané, že žalobce byl v České republice zaměstnán bez povolení k zaměstnání. Žalobce tedy neměl pracovní povolení pro výkon pracovní činnosti pro společnost L. & C. Doba, po níž žalobci nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena na spodní hranici, přičemž bylo zohledněno, že žalobce vykonával nelegální práci po dobu od 3. 4. 2017 do 26. 7. 2017. Nelegální zaměstnávání cizinců je přitom v současnosti vnímáno jako velký společenský problém a v zájmu státu je proti tomuto negativnímu jevu účinně bojovat. Správní vyhoštění nelze považovat za nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života žalobce, neboť od počátku věděl, že se na území Evropské unie může zdržovat pouze po dobu platnosti víza, poté se musí vrátit na Ukrajinu.
23. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce prostřednictvím svého zástupce odvolání, ve kterém uplatnil obdobné odvolací námitky jako v žalobě, jejíž obsah je podrobně zrekapitulován výše. Navíc zde namítl, že byla zcela nedostatečně posouzena otázka možnosti vycestování.
24. Žalovaná požádala Ministerstvo vnitra o přezkoumání závazného stanoviska ze dne 8. 8. 2017, ministr vnitra závazným stanoviskem ze dne 18. 12. 2017 závazné stanovisko Ministerstva vnitra potvrdil. Ztotožnil se s tím, že žalobce uvedl, že bydlí ve Lvovské oblasti, přičemž tohoto místa se ozbrojený konflikt zcela jistě bezprostředně nedotýká. Vycházel přitom z aktuálních zpráv o zemi původu žalobce, jež ke stanovisku přiložil.
25. Zástupce žalobce byl dne 18. 4. 2018 vyrozuměn o shromáždění podkladů pro vydání rozhodnutí, byla mu poskytnuta lhůta 5 dnů pro vyjádření k podkladům.
26. Dne 9. 10. 2018 vydala žalovaná napadené rozhodnutí.

Posouzení žalobních bodů

27. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 5 let, je-li cizinec na území zaměstnán bez oprávnění k pobytu anebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou

výkonu zaměstnání, nebo na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu anebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval.

Podle § 178b odst. 1 zákona o pobytu cizinců se zaměstnáním pro účely tohoto zákona rozumí výkon činnosti, ke které cizinec potřebuje povolení k zaměstnání, zaměstnaneckou kartu nebo modrou kartu. Za zaměstnání se rovněž považuje plnění úkolů vyplývajících z předmětu činnosti právnické osoby zajišťovaných společníkem, statutárním orgánem nebo členem statutárního nebo jiného orgánu obchodní společnosti pro obchodní společnost nebo členem družstva nebo členem statutárního nebo jiného orgánu družstva pro družstvo.

Podle § 89 odst. 1 a 2 zákona o zaměstnanosti, ve znění účinném do 14. 8. 2017, může být cizinec přijat do zaměstnání a zaměstnáván, je-li držitelem platné zaměstnanecké karty, nebo modré karty, pokud tento zákon nestanoví jinak. Cizinec může být dále přijat do zaměstnání a zaměstnáván, má-li platné povolení k zaměstnání vydané krajskou pobočkou Úřadu práce a platné oprávnění k pobytu na území České republiky.

Podle § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti, ve znění účinném do 14. 8. 2017, se povolení k zaměstnání, zaměstnanecká karta nebo modrá karta podle tohoto zákona nevyžaduje k zaměstnání cizince, který byl vyslán na území České republiky v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státu Evropské unie.

28. K první námitce žalobce, že si správní orgány neopatřily dostatečné podklady pro svá rozhodnutí, a proto nezjistily stav věci bez významných pochybností a v nezbytném rozsahu, uvádí soud následující. Žalovaná při svém rozhodování vycházela z celé řady podkladů, které jsou součástí správního spisu. Těmito podklady jsou rozhodnutí správního orgánu I. stupně, odvolání proti tomuto rozhodnutí, včetně jeho doplnění, oznámení o zahájení správního řízení, protokol o výsledku žalobce, evidence pracovníků přítomných na pracovišti dne 26. 7. 2017, závazná stanoviska Ministerstva vnitra (včetně zpráv o zemi původu), spisový materiál správního orgánu I. stupně a lustrace v informačních systémech. Podle soudu byl na základě těchto podkladů zjištěn stav věci dostatečně. Soud nesouhlasí se žalobcem, že ohledně stavu věci panovaly významné pochybnosti, ani že skutkový stav nebyl zjištěn v nezbytném rozsahu. Žalobce ve své námitce nijak nespecifikuje, v čem (v jakém konkrétním skutkovém aspektu) spatřuje nedostatky zjištěného skutkového stavu, ani nezpochybňuje žádný z podkladů pro vydání rozhodnutí. V této obecné rovině proto soud dospěl k závěru, že ze strany správních orgánů byly opatřeny dostatečné podklady, v nichž měl zjištěný stav věci potřebnou oporu, přičemž žalovaný přihlédl ke všem skutečnostem, které v řízení vyšly najevo. Z obsahu spisu nevyplývala žádná skutečnost svědčící ve prospěch žalobce, kterou by správní orgány opomenuly zohlednit, žalobce pak žádnou takovou konkrétní skutečnost neoznačil, ve své námitce setrval jen v naprosto obecné rovině. Není přitom na soudu, aby namísto žalobce dohledával jednotlivé nezákonnosti, resp. vady řízení, jinak by přestal být nestranným orgánem povolaným k rozhodnutí sporu a stal se advokátem žalobce.
29. Žalovaný provedl dokazování v rozsahu potřebném pro posouzení otázky, zda jsou splněny podmínky pro uložení správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců, neboť v tomto ohledu vyslechl samotného žalobce a provedl důkaz listinami dokládajícími dobu přítomnosti žalobce na území České republiky (vízum v cestovním pasu, evidence pracovníků přítomných na pracovišti společnosti L. & C. dne

26. 7. 2017). Na základě těchto důkazů byly zjištěny všechny okolnosti rozhodné pro posouzení povahy činnosti vykonávané žalobcem ve výrobních prostorech společnosti L. & C. Provádění dalšího dokazování by bylo nadbytečné, ostatně žalobce žádný konkrétní důkazní návrh nevznosl. Stejně tak okolnosti týkající se přiměřenosti vyhoštění ve vztahu k rodinnému a soukromému životu žalobce byly zjištěny v potřebném rozsahu, a to výsledkem žalobce, který jako jediný mohl uvést všechny skutečnosti relevantní pro posouzení této otázky, správní orgány z jeho výpovědi vycházely a nezpochybnily žádnou skutečnost uvedenou žalobcem. Ani v žalobě žalobce nezmínil žádnou novou skutečnost, kterou by bylo třeba vzít do úvahy při poměřování přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění ve vztahu k právu na soukromý a rodinný život.

30. Nelze se ztotožnit ani s tvrzením žalobce, že neměl prakticky možnost náležitě se vyjádřit ke všem skutečnostem podstatným pro rozhodnutí ve věci, zejména k přiměřenosti správního vyhoštění. K těmto skutečnostem se mohl žalobce vyjádřit jednak v rámci své výpovědi, což rovněž v přítomnosti tlumočníka učinil, a dále kdykoliv poté. Žalobce je již od řízení před správním orgánem I. stupně zastoupen advokátem. Správní orgány obou stupňů umožnily žalobci vždy před vydáním rozhodnutí vyjádřit se ke shromážděným podkladům. Žalobce neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, které by správní orgány opomněly náležitě objasnit a zhodnotit pro účely posouzení přiměřenosti správního vyhoštění ve vztahu k rodinnému a soukromému životu. Výtky žalobce jsou ve vztahu k této otázce zcela obecné a omezují se na vyjádření obecného nesouhlasu s posouzením otázky přiměřenosti. Soudu nicméně není zřejmé, jak by mohlo být správní vyhoštění nepřiměřené ve vztahu k rodinnému a soukromému životu žalobce, jestliže na území České republiky nežije žádný jeho příbuzný ani osoba mu blízká. Sám žalobce pak vzhledem k relativně krátkému pobytu na území Evropské unie zde ani nemohl stihnout navázat žádné hluboké soukromé vazby. Na území České republiky nemá žádné vlastní bydlení, přispívá na ubytovně u zaměstnání. Žalobní bod tak není důvodný.
31. K námitce žalobce napadající správnost právního závěru žalované, že žalobce na území České republiky pracoval bez povolení k výkonu zaměstnání, neboť měl veškeré doklady řádně vyřízené, byl vyslán svým polským zaměstnavatelem, pro nějž stále pracoval, za což mu poskytoval mzdu, soud předně uvádí, že tato argumentace, která byla uplatněna i v odvolání, nemá oporu ve správním spisu a zcela se míjí s výpovědí žalobce, o jejíž pravdivosti není důvodu pochybovat. Není sporu o to, že činnost, kterou žalobce vykonával na území České republiky v J. v provozu společnosti L. & C., svým charakterem naplňuje znaky závislé práce. Žalobce totiž práci vykonával ve vztahu podřízenosti, jménem jiného subjektu a na jeho účet (nikoliv svým jménem a na svůj účet), na základě pokynů, pod kontrolou a za odměnu (viz rozsudek NSS ze dne 13. 2. 2014, čj. 6 Ads 46/2013 – 35, nebo rozsudek ze dne 15. 2. 2017, čj. 1 Ads 272/2016 – 53). Povaha práce spočívala v mletí masa ve výrobním provozu společnosti L. & C.. Žalobce vykonával práci při rovnoměrně rozvržené pracovní době. Práci mu přidělovali a její výkon kontrolovali zaměstnanci společnosti L. & C. Tato společnost mu evidovala docházku. Za odvedenou práci mu byla vyplácena mzda v hotovosti; sám žalobce uvedl, že mu byla vyplácena ve společnosti L. & C., byť zástupcem agentury A. se sídlem v Č. Žalobce nepopírá, že by v provozovně společnosti L. & C. vykonával závislou práci. Při výsledku vypověděl, že pracovat do České republiky jej nikdo z Polska nevyslal. V Polsku měl pracovat přes agentury M. S. a R. V průběhu řízení však nebyly předloženy žádné listiny týkající se jeho pracovněprávního vztahu a obchodních vztahů dotčených obchodních subjektů.

32. Jediné povolení k pobytu i k zaměstnání bylo žalobci vydáno Polskou republikou (vízum typu „D“). Jde o národní dlouhodobé vízum, které jeho držitele opravňuje k pobytu na území Polské republiky a v souladu s čl. 21 odst. 1 a 2a ve spojení s čl. 18 Úmluvy k provedení Schengenské dohody, ve znění nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 265/2010, též k pobytu na území jiných členských států Evropské unie po dobu nejdéle 3 měsíců během jakéhokoliv šestiměsíčního období. Vedle oprávnění k pobytu je s vízem spojeno i povolení k zaměstnání, které je ovšem omezeno na území státu, o jehož národní vízum se jedná (v daném případě tedy na území Polské republiky). Žalobce v řízení nedoložil, pro jakého zaměstnavatele usazeného v Polské republice mu bylo vízum spojené s oprávněním k zaměstnání uděleno, toliko tvrdil, že měl příslib zaměstnání od agentury M. S. Národní dlouhodobé vízum typu „D“ vydané Polskou republikou neopravňuje jeho držitele k výkonu zaměstnání na území České republiky (polské povolení k zaměstnání nemá účinky na území České republiky). Držitelem povolení k zaměstnání vydaného orgány České republiky (resp. tzv. zaměstnanecké karty) žalobce není, což bylo prověřeno jak lustrací systémů Policie České republiky, tak dotazem na Úřad práce České republiky, ostatně to potvrdil i žalobce sám.
33. Soud se proto zabýval otázkou, zda výkon zaměstnání žalobcem na území České republiky je podmíněn získáním povolení k zaměstnání vydaného českými správními orgány. Výkon závislé práce cizincem, který není občanem členského státu Evropské unie, na území České republiky je možný výlučně na základě platné zaměstnanecké karty, modré karty nebo povolení k zaměstnání (§ 89 odst. 1 a 2 zákona o zaměstnanosti). Povolení k zaměstnání se vyžaduje právě i v případě, má-li být cizinec, jehož zaměstnavatelem je zahraniční subjekt, svým zaměstnavatelem vyslán k výkonu práce na území České republiky na základě smlouvy s českou právnickou nebo fyzickou osobou k plnění úkolů vyplývajících z této smlouvy (§ 95 odst. 1 zákona o zaměstnání). Pokud je však předmětem této smlouvy dočasné přidělení cizince k výkonu práce k uživateli, úřad práce povolení nevydá (§ 95 odst. 4 zákona o zaměstnanosti, ve znění účinném do 28. 7. 2017 – toto časové znění zákona o zaměstnanosti je rozhodné pro posouzení věci z důvodu, že k výkonu zaměstnání došlo od dubna do července 2017), což navazuje na § 66 větu třetí zákona o zaměstnanosti.
34. Výjimku z tohoto pravidla představuje § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti, podle něž se nevyžaduje povolení k zaměstnání, zaměstnanecká karta ani modrá karta k zaměstnání cizince, který byl vyslán na území České republiky v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státě Evropské unie. Výkladem tohoto ustanovení se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 289/2017 – 31.
35. Nejvyšší správní soud ve zmíněném rozsudku vyšel ze směrnice Evropského parlamentu a Rady 96/71/ES ze dne 16. 12. 1996 o vysílání pracovníků v rámci poskytování služeb (dále jen „směrnice 96/71/ES“), která upravuje tři různé formy nadnárodního poskytování služeb: a) podnik usazený na území jednoho členského státu vyšle pracovníka na území jiného členského státu na vlastní účet a pod svým vedením na základě smlouvy uzavřené mezi podnikem pracovníky vysílajícím a stranou, pro kterou jsou služby určeny, činnou v tomto členském státě, jestliže po dobu vyslání existuje pracovní poměr mezi vysílajícím podnikem a pracovníkem; b) podnik vyšle pracovníka do provozovny nebo podniku náležejícího ke skupině podniků na území členského státu, jestliže po dobu vyslání existuje pracovní poměr mezi vysílajícím podnikem a pracovníkem; c) jako podnik pro dočasnou práci či podnik poskytující pracovníky vyšle pracovníka do podniku, který jej využije, se

sídlem nebo vykonávajícího činnost na území některého členského státu, jestliže po dobu vyslání existuje pracovní poměr mezi podnikem pro dočasnou práci či podnikem poskytujícím pracovníky na straně jedné a pracovníkem na straně druhé. Z judikatury Soudního dvora Evropské unie (279/80, *Webb*, C-307/09, *Vicoplus*) pak dovodil, že službou, na kterou se vztahuje svoboda volného pohybu služeb, je i poskytování pracovní síly. Vzhledem k tomu, že přeshraniční poskytování pracovní síly je z obchodního a sociálního hlediska mimořádně citlivou oblastí a může mít značný dopad na pracovní trh členského státu, v němž sídlí příjemce takové služby (příjemce pracovní síly), mohou členské státy podřídit takové vysílání pracovníků požadavku získání pracovního povolení (k tomu srov. § 95 odst. 1 a 4 zákona o zaměstnanosti). Nejvyšší správní soud s ohledem na další judikaturu Soudního dvora Evropské unie (C-91/13, *Essent Energie*) dodal, že pracovníci, kteří vykonávají svou hlavní činnost v členském státě, kde je usazen podnik poskytující služby, a do hostitelského členského státu byli jako pracovní síla poskytnuti pouze dočasně a za účelem splnění konkrétní činnosti, neusilují o začlenění na pracovní trh, a nemohou tak pro tento trh představovat ohrožení.

36. Na základě těchto východisek dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti se vztahuje pouze na dočasné vyslání pracovníků za účelem provedení zakázky jejich zaměstnavatele ve smyslu čl. 1 odst. 3 písm. a) směrnice 96/71/ES a na vyslání pracovníků spočívající v poskytnutí pracovní síly, avšak pouze za podmínky, že vyslaní pracovníci provozují svou hlavní činnost v členském státě, v němž má zaměstnavatel sídlo. Pracovní povolení se dle § 98 písm. k) nevyžaduje pouze u pracovníků, kteří ačkoliv byli dočasně vysláni na území České republiky jako pracovní síla, vykonávají svou hlavní činnost u zaměstnavatele, který je na území České republiky vyslal, neboť pouze v takovém případě lze předpokládat, že se cizinci po uplynutí doby vyslání vrátí zpět a nebudou se snažit o začlenění na český pracovní trh. Zaměstnavatelé z jiných členských států tak mohou v rámci volného pohybu služeb dočasně vyslat své zaměstnance na území České republiky jako pracovní sílu coby odlehčovací opatření v době dočasného úbytku zakázek, nemohou však fungovat jako faktické agentury práce, které bez jakékoli kontroly ze strany českých správních orgánů pouze vysílají příslušníky třetích států do České republiky jako pracovní sílu, aniž by kdy tyto osoby využívaly k vlastní činnosti.
37. Žalobce ve výpovědi uvedl, že mu práci v závodě L. & C. zajistila agentura A., společnost se sídlem v Č. (společnost tohoto jména v České republice neexistuje, soudu je však známa z jeho rozhodování v obdobných věcech polská společnost stejného názvu), jejímž zaměstnancem měl být po celou dobu výkonu pracovní činnosti, přičemž neuzavřel žádnou pracovní smlouvu. Součástí správního spisu není žádná smluvní dokumentace, název polské společnosti tak figuruje jen ve výpovědi žalobce. V průběhu řízení nebylo vůbec prokázáno, že žalobce je zaměstnancem polské společnosti A. Sam žalobce nadto tvrdil, že nebyl vyslán do České republiky žádným polským zaměstnavatelem. Podle svých slov žalobce přicestoval do České republiky jako turista a práci u agentury A. si zde našel sám přes internet. Soud proto nemůže přisvědčit žalobci, že obsah správního spisu prokazuje pravdivost jeho tvrzení. Ten nasvědčuje tomu, že k vyslání žalobce ve skutečnosti vůbec nedošlo a že žalobce byl zaměstnancem společnosti L. & C. Žalobce neprokázal, že by v jeho případě byla splněna hypotéza § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti, a tedy že by byl oprávněn konat na území České republiky závislou práci, aniž by byl držitelem českého povolení k zaměstnání.

38. I kdyby měl soud za prokázané, že žalobce byl po dobu výkonu práce u společnosti L. & C. zaměstnancem polské společnosti A., přesto by nebyly splněny podmínky aplikace § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti. Plnění, které měl polský zaměstnavatel žalobce poskytnout na území České republiky, není vůbec službou ve smyslu čl. 1 odst. 3 písm. a) směrnice 96/71/ES. Žalobce totiž ve výrobně mlel maso, jak sám tvrdil. Podstata takto ujednané přeshraniční „služby“ tak v daném případě nespočívá ve zhotovení díla (např. v podobě provedení stavebních prací, řemeslných prací, kontrolních prací, montáži věcí), nýbrž v dodání pracovní síly ve formě přidělení zaměstnance polského zaměstnavatele A. k českému příjemci pracovní síly společnosti L. & C. Tento závěr dokládá i skutečnost, že žalobce ve výrobním závodě L. & C. vykonával shodnou práci jako její kmenoví zaměstnanci a tato společnost rovněž sama evidovala docházku pomocí elektronického systému. Z výpovědi žalobce pak vyplynulo i to, že v průběhu výkonu pracovní činnosti nebyl řízen ani kontrolován ze strany polského zaměstnavatele, práci mu přidělovali místní zaměstnanci (vedoucí směny) a i pracovní pomůcky mu zajistila tato společnost. Nelze tedy souhlasit s tvrzením, že v průběhu výkonu pracovní činnosti v závodě L. & C. bylo zachováno pouto mezi žalobcem a jeho polským zaměstnavatelem, tedy že konal práci jeho jménem, na jeho účet a odpovědnost, s využitím jeho pracovních pomůcek.
39. Ačkoliv žalobce tvrdil, že nebyl vyslán do České republiky, zároveň uvedl, že ve společnosti L. & C. pracoval jakožto zaměstnanec společnosti A., jež je polskou společností, nikoliv českou, jak se žalobce mylně domníval. Soud se proto s ohledem na právní názor Nejvyššího správního soudu vyjádřený v rozsudku čj. 2 Azs 289/2017 – 36 zabýval tím, zda žalobce, vykonával jakoukoliv pracovní činnost u polského zaměstnavatele A. na území Polské republiky, tedy zda jeho případné vyslání do České republiky (resp. jeho získání polským zaměstnavatelem přímo v České republice) nebylo jen dočasným odlehčovacím opatřením. Byť se žalovaná tímto aspektem výslovně nezabývala, vedly správní orgány dokazování i tímto směrem a jejich zjištění zřetelně vyplývají z obsahu správního spisu. Soud vyšel z toho, že žalobce podle svých slov přicestoval do Polska dne 17. 1. 2017 a pracoval zde u agentury R. až do dne 25. 3. 2017. Dne 26. 3. 2017 přicestoval do České republiky a teprve zde si zajistil přes společnost A. práci ve výrobním závodě společnosti L. & C., kde nastoupil k výkonu práce dne 3. 4. 2017.
40. Z tvrzení žalobce ani z obsahu správního spisu neplyne, že by před nástupem u společnosti L. & C. žalobce pracoval v Polsku pro společnost A. Žalobce jen uvedl, že polské vízum mu bylo poskytnuto na základě příslibu zaměstnání od agentury M. S. a následně zde pracoval výhradně pro agenturu R. Z výpovědi žalobce tak plynou závažné pochybnosti o tom, zda jej jeho polské dlouhodobé vízum typu D opravňuje k výkonu zaměstnání pro společnost A. na území Polské republiky, neboť zaměstnavatelem, u něhož pracoval do března 2017, byla agentura R., přestože mu vízum zařizovala agentura M. S. Žalobce vůbec netvrdil, ani to neplyne z obsahu spisu, že by kdy pracoval pro společnost A. před nástupem ve výrobním závodě společnosti L. & C. v České republice. Z tvrzení žalobce a obsahu spisu plyne, že by to ani nebylo možné, neboť pro společnost R. přestal pracovat dne 25. 3. 2017 a dne 26. 3. 2017 již přicestoval do České republiky, kde dne 3. 4. 2017 nastoupil do práce u společnosti L. & C. Skutečnost, že před tím žalobce pracoval pro jiného polského zaměstnavatele, není z hlediska posouzení věci právně relevantní, rozhodující je, po jak dlouhou dobu pracoval u zaměstnavatele, který jej měl vyslat pracovat do České republiky. Jak tvrzení žalobce, tak obsah spisu nasvědčují tomu, že žalobce pro společnost A. v Polsku vůbec nepracoval. Nelze mít proto za to, že hlavní

činnost žalobce vykonává v Polsku. V daném případě tedy žalobce nevykonával svou hlavní činnost ve státě sídla vysílajícího podniku, ale snažil se začlenit na českém pracovním trhu.

41. Ze všech výše uvedených skutečností plyne, že pravou podstatou výkonu práce žalobce na území České republiky nebylo konat práci v rámci poskytnutí konkrétní služby polským zaměstnavatelem příjemci služby na území České republiky, jak namítl žalobce. Žalobce měl být polským zaměstnavatelem A. přidělen k výkonu práce u společnosti L. & C., aniž by předtím vykonával na území Polské republiky pracovní činnost pro společnost A. Je tedy zřejmé, že podstatou činnosti polského zaměstnavatele bylo poskytnout společnosti L. & C. neomezené služby agentury práce, tedy zajistit jim pracovní sílu. Tuto činnost nelze podřadit § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti. Naopak spadá pod § 95 odst. 1 zákona o zaměstnanosti, takže žalobce mohl konat závislou práci pouze na základě povolení k zaměstnání vydaného Úřadem práce České republiky. Takové povolení žalobce neměl, tedy byl na území České republiky zaměstnán bez povolení k zaměstnání, ačkoli bylo toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání.
42. Soud tedy uzavírá, že žalobce nebyl na základě pracovního povolení vydaného orgány Polské republiky oprávněn vykonávat pracovní činnost v závodu L. & C. na území České republiky, ať již pro společnost A., nebo společnost L. & C. Podstata a obsah smluvních vztahů mezi těmito v České republice usazenými společnostmi není v tomto ohledu rozhodná, neboť je zřejmé, že žádná z těchto společností nebyla příjemcem služby, na níž by se vztahovala svoboda volného pohybu služeb mezi členskými státy EU. Objasnění těchto smluvních vztahů proto nemůže nic změnit na tom, že žalobce vykonával pracovní činnost na území České republiky bez povolení k zaměstnání, tedy neoprávněně. Z tohoto důvodu nelze spatřovat na straně správních orgánů žádné pochybení v tom, že se smluvními vztahy mezi společnostmi A. a L. & C. blíže nezabývaly. Ostatně v průběhu správního řízení žádné takové smlouvy žalobce nepředložil ani jejich existenci netvrdil. Rozhodné je pouze to, že výkon pracovní činnosti žalobce v závodu L. & C. byl podmíněn získáním povolení k zaměstnání vydaného českými správními orgány. Žalobce však nebyl držitelem takového povolení, ani to netvrdí, takže vykonával závislou práci na území České republiky bez potřebného povolení k zaměstnání. Naplnil tak skutkovou podstatu § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců (shodně též rozsudek NSS ze dne 5. 4. 2017, čj. 6 Azs 60/2017 – 13).
43. Není přitom rozhodné, zda žalobce o tom, že potřeboval pro výkon práce na území České republiky povolení k zaměstnání, věděl, resp. zda byl utvrzován v tom, že může na území České republiky vykonávat práci bez dalšího povolení. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 23. 2. 2012, čj. 9 As 102/2011 – 80, dovodil, že „[s]právní vyhoštění je svým obsahem rozhodnutím nikoli sankční povahy, ale toliko správním rozhodnutím, které obsahově vyjadřuje zájem státu na tom, aby se jím dotčený cizinec na území státu nezdržoval. (...) Tato v zásadě preventivní podstata správního vyhoštění má svůj význam zejména z hlediska zavinění cizince, které není třeba prokazovat a při ukládání správního vyhoštění se vychází z toho, že naplnění určité skutkové podstaty znamená pro stát automaticky nutnost nařídit cizinci, aby opustil území České republiky a zakázat mu pobyt na území České republiky i po určitou v rozhodnutí stanovenou dobu v budoucnu.“
44. Nelze přisvědčit argumentaci, že žalobce jen konal práci podle pokynů svého zaměstnavatele. Tato skutečnost totiž nemění nic na tom, že vykonával na území České republiky závislou práci bez potřebného povolení k zaměstnání. Toho si ostatně mohl být

vědom, neboť sám ani neměl v úmyslu konat práci pro polského zaměstnavatele A. na území Polské republiky. Práci v České republice si žalobce zařídil sám během svého turistického pobytu, nebyl na území České republiky vyslán v návaznosti na výkon práce v Polské republice. Důsledky, které z toho plynou, tedy naplnění skutkové podstaty pro uložení správního vyhoštění, nejsou jakkoliv závislé na zavinění či osobních pohnutkách cizince ve vztahu k tomuto protiprávnímu jednání. Žalobce, ač neznalý českého práva, je osobně odpovědný za to, aby vykonával závislou práci na území České republiky v souladu s právními předpisy (zákonem o zaměstnanosti). Bylo na něm, aby si sám ověřil, zda je výkon závislé práce možný v souladu s právním řádem státu, na jehož území má být práce vykonávána. To nicméně neznamená, že by paralelně s tím nemohla vzniknout odpovědnost za umožnění výkonu závislé práce bez potřebného povolení i dalším subjektům. Žalobní bod je nedůvodný.

45. Dále je třeba připomenout, co žalobce v žalobní argumentaci zcela pominul, že žalovaný spatřoval naplnění skutkové podstaty § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců též v tom, že žalobce vykonával na území České republiky práci bez oprávnění pobývat na území České republiky. K posledně uvedenému lze vyjít z informací poskytnutých samotným žalobcem při jeho výslechu, tedy že do České republiky přicestoval dne 26. 3. 2017 a setrval zde až do provedení kontroly dne 26. 7. 2017. Jak uvedla žalovaná, doba, po kterou mohl žalobce pobývat na území České republiky na základě polského národního víza, je omezena Úmluvou k provedení Schengenské dohody na 90 dnů v rámci období 180 dnů (viz bod 32 shora). Žalobce tuto dobu vyčerpal dnem 24. 6. 2017. Výkon práce na území České republiky od 25. 6. 2017 do 26. 7. 2016 je výkonem zaměstnání bez oprávnění k pobytu. Po uvedené dobu tedy byl žalobce zaměstnán na území České republiky, aniž byl oprávněn pobývat na jejím území, čímž rovněž naplnil § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců. Je přitom nerozhodné, zda byl výkon zaměstnání podmíněn tím, aby byl držitelem povolení k zaměstnání. Napadené rozhodnutí tak obстоjí jako zákonné již jen z tohoto důvodu.
46. Žalobce dále namítl, že správní orgány se neměly uchýlit k uložení správního vyhoštění, nýbrž žalobci umožnit vycestovat z území České republiky, a to vzhledem k tomu, že měl v té době platné polské vízum. K tomu soud uvádí, že § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců neposkytuje správním orgánům žádný prostor pro správní uvážení, pokud jde o volbu, zda cizinci uloží správní vyhoštění, nebo nikoliv. Nelze proto ani přisvědčit žalobci, že uložení správního vyhoštění bylo neúčelné a zbytečné. Skutečnost, že žalobce měl v době zjištění nelegální práce platné vízum vydané Polskou republikou (v době rozhodování žalované již jeho platnost uplynula), nebrání vydání rozhodnutí o správním vyhoštění (viz rozsudek NSS čj. 2 Azs 289/2017 – 31, bod 45). I kdyby byl žalobce držitelem schengenského víza nebo českého národního víza, nejde o překážku, která by bránila udělení správního vyhoštění, neboť správní vyhoštění postihuje různé typy protiprávního jednání cizince, ačkoliv je oprávněn pobývat na území České republiky (v daném případě je nicméně třeba zdůraznit, že žalobce nikdy nebyl oprávněn pobývat na území České republiky za účelem výkonu zaměstnání, nadto překročil i dobu povoleného pobytu na území České republiky). Pouze v případě, že by nebylo možné žalobci udělit správní vyhoštění, bylo by na místě uložit mu povinnost vycestovat z území (§ 50a odst. 6 zákona o pobytu cizinců).
47. Správní vyhoštění je nástrojem k ukončení pobytu na území. Uložení správního vyhoštění nevylučuje možnost, aby cizinec sám z území České republiky vycestoval na území jiného členského státu, jenž mu vydal povolení k pobytu (v daném případě na území Polské

republiky). Naopak, zákon předpokládá, že cizinec po udělení správního vyhoštění dobrovolně ve stanovené lhůtě opustí území České republiky. Udělení správního vyhoštění nebránilo žalobci v tom, aby nadále pobýval na území Polské republiky z titulu národního dlouhodobého víza. S vydáním správního vyhoštění je spojeno zařazení žalobce do Schengenského informačního systému jako osoby, které má být odepřen vstup na území Evropské unie [návěti § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a čl. 24 odst. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1987/2006 o zřízení, provozu a využívání Schengenského informačního systému druhé generace (SIS II)], a povinnost českých orgánů konzultovat případ žalobce s orgány Polské republiky podle čl. 25 odst. 2 Úmluvy k provedení Schengenské dohody. Účelem této konzultace je informovat členský stát, jenž vydal povolení k pobytu, o zařazení cizince do evidence osob, kterým má být odepřen vstup na území, a to za účelem zvážení, zda nezruší jím vydané povolení opravňující dotyčného cizince k pobytu na území Evropské unie. Pokud členský stát, jenž vydal povolení k pobytu, jej nezruší, odstraní členský stát, jenž vydal rozhodnutí o správním vyhoštění, z Schengenského informačního systému záznam o tom, že má být cizinci odepřen vstup na území Evropské unie. V takovém případě zanesení stát, jenž udělil cizinci správní vyhoštění, záznam o tom, že má být cizinci odepřen vstup na jeho území, toliko do vnitrostátního informačního systému; udělení správního vyhoštění tak má *de facto* právní účinky toliko ve vztahu k území toho členského státu, který správní vyhoštění vydal, nikoliv vůči všem členským státům Evropské unie. Z výše uvedeného plyne, že uložení správního vyhoštění správními orgány České republiky bez dalšího nevede k tomu, že by žalobce nebyl oprávněn nadále pobývat na základě stále platného dlouhodobého víza na území Polské republiky.

48. Vzhledem k tomu, že žalobce po dobu, kdy byl držitelem polského dlouhodobého víza, jednal v rozporu s právním řádem jiného členského státu Evropské unie, neboť na jeho území bez potřebného povolení k zaměstnání vykonával závislou práci a zdržoval se na něm po dobu delší, než je povoleno, není evidence žalobce v Schengenském informačním systému jako osoby, které má být odepřen vstup na území Evropské unie, nepřiměřená ani ve vztahu k případné další žádosti o vydání víza nebo jiného druhu povolení k pobytu. Jenom proto, že Polská republika žalobci v minulosti vydala dlouhodobé vízum, nevznikl žalobci nárok na vydání dalšího obdobného víza kdykoliv v budoucnu. Nelze odhlížet od toho, že žalobce během platnosti původního víza porušil pobytový režim, neboť bez potřebného povolení vykonával práci na území jiného členského státu Evropské unie. Existence záznamu v Schengenském informačním systému nadto nepůsobí absolutní zákaz udělit žalobci vízum či jiný druh pobytového oprávnění (k tomu viz čl. 25 odst. 1 Úmluvy k provedení Schengenské dohody). Žalovaná tedy postupovala v souladu se zákonem o pobytu cizinců, jestliže na věc aplikovala jeho § 119 odst. 1 písm. b). Žalobní bod je nedůvodný.
49. Též námitka, že žalovaná nesprávně posoudila otázku přiměřenosti zásahu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života (resp. ji posoudila čistě formalisticky) a že žalobce neměl možnost se v tomto směru vyjádřit, je nedůvodná. K tomu soud nejprve konstatuje, že žalobce měl právo se v řízení vyjadřovat v celém jeho průběhu až do vydání rozhodnutí (srov. § 36 odst. 1 správního řádu). Konkrétně byl o tom poučen dne 11. 9. 2017 a opětovně pak dne 18. 4. 2018, avšak ani v jednom případě svého práva nevyužil. S ohledem na to, co bylo uvedeno, a na to, že byl žalobce v průběhu řízení zastoupen advokátem, nemůže nyní důvodně namítat, že nedostal prostor k vyjádření.

50. Úvaha žalované v napadeném rozhodnutí je založena na tom, že vycestování žalobce do vlasti je z povahy věci zásahem do jeho života, nikoli však zásahem nepřiměřeným. Žalovaná má za to, že správní orgán I. stupně vypořádal tuto otázku správně, a s jeho závěry se ztotožnila. Shrnula, že správní orgán I. stupně při posuzování přiměřenosti vzal v úvahu závažnost protiprávního jednání žalobce, délku jeho pobytu, absenci vazeb na Českou republiku a překážek vycestování, což žalobce sám tvrdil (viz stranu 11 napadeného rozhodnutí). Dále uvedl, že má v úmyslu se vrátit na Ukrajinu. Takové hodnocení považuje soud za přezkoumatelné, nikoli pouze formalistické, jak namítl žalobce, a mající oporu ve správním spisu. Jelikož se soud s hodnocením žalované ztotožnil, je tato námitka nedůvodná.
51. Žalobce dále namítl, že mu bylo správní vyhoštění uloženo na dobu 1 roku, která nebyla nijak přezkoumatelně zdůvodněna. Soud k tomu podotýká, že by délka této doby byla stanovena nepřezkoumatelně tehdy, pokud by z odůvodnění napadeného rozhodnutí nebylo vůbec patrné, proč ji žalovaná stanovila právě v této a nikoli v jiné délce. To však není případ napadeného rozhodnutí. Žalovaná na straně 10 napadeného rozhodnutí stručně konstatovala, že správní orgán I. stupně odůvodnil dobu správního vyhoštění dostatečně. Doby stanovil na samé spodní hranici zákonného rozmezí, přičemž zohlednil délku porušení právních předpisů a společenskou závažnost protiprávního jednání. Soud má tedy za to, že správní orgány vzaly do úvahy rozhodující okolnosti. Stanovení doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území Evropské unie, v délce 1 roku není vzhledem k právě uvedeným východiskům zjevně excesivní. Odpovídá rozhodovací praxi v obdobných případech. V této souvislosti je třeba připomenout, že žalobce naplnil skutkovou podstatu pro vyhoštění nejen výkonem zaměstnání bez povolení k zaměstnání, ale též bez povolení k pobytu. Námitka je nedůvodná.
52. Konečně žalobce namítl, že rozhodnutí bylo nepřiměřené ve vztahu k celkové délce řízení. Správní orgány vedly řízení více než jeden rok a bylo uloženo správní vyhoštění na dobu 12 měsíců. Žalobce neměl možnost pobývat na území po celou dobu řízení, což bude následováno omezením trvajícím dalších 12 měsíců. Proto má správní vyhoštění za nadbytečné a nepřiměřené situaci. K tomu soud konstatuje, že žalobce byl správním orgánem I. stupně informován o tom, že ve věci bude probíhat další šetření, a proto není možné skončit řízení v zákonem předvídané sedmidenní lhůtě. Z výše uvedeného rozboru problematiky je zřejmé, že rozhodování v obdobných případech zpravidla vyžaduje více než zákonem stanovených sedm dní. Ani tento případ nebyl výjimkou. Ze skutečnosti, že řízení vzhledem k jeho komplikovanosti trvalo delší dobu, nelze dovozovat, že rozhodnutí o správním vyhoštění bylo nadbytečné či nepřiměřené situaci. Jak již soud popsal, správní orgány nemají žádný prostor ke správnímu uvážení, pokud jde o volbu, zda cizinci uloží správní vyhoštění, nebo nikoliv (viz body 46 a násl. výše). Skutečnost, že žalobce řízení nijak nekomplikoval či že území státu dobrovolně opustil v průběhu správního řízení, na tom nemůže nic změnit. Nelze přisvědčit tvrzení žalobce, že po zahájení řízení o správním vyhoštění nemohl dále pobývat na území České republiky, neboť rozhodnutí o správním vyhoštění nabývá svých účinků až jeho vykonatelností, která nastává až po jeho právní moci, resp. v případě podání žaloby až po právní moci rozhodnutí soudu. Jak soud odůvodnil již výše, žalobce nepochybně mohl využít svého víza k pobytu na území Polské republiky, která mu vízum vydala. Žalobní bod je nedůvodný.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

53. Vzhledem k tomu, že žalobní body jsou nedůvodné a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, byla žaloba zamítnuta (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
54. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalované soud náhradu nákladů nepřiznal, neboť jí nevznikly náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 7. prosince 2018

Tomáš Kocourek, v. r.
soudce